

vil nævne først, er maaske ikke saa ganske lille endda; det er Stenindustrien, alt, hvad der kommer ind under Begrebet Stenhuggeri; den anden er Lervarerer, Majolika- og Fajanceindustrien, den tredje er Produktionen af slemmet Kridt og endelig den fjerde det, der ogsaa blev omtalt i Gaar af det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel), Fabrikationen af Kønrog, hvor der sidder en lille Mandovre i Hasle, som fører en tapper Kamp mod Sveriges Kønrogsfabrikanter; han er den eneste her i Landet og har en lille Beskyttelse, men er dog i Stand til at holde det gaaende. Men det gælder om alle disse Virksomheder, at berøve vi dem, som Flertallet gør; den Beskyttelse, som de have haft, og som har holdt dem oppe, saa frygter jeg for, at de ville være ødelagte. Noget tilsvarende kan ske og vil utvivlsomt ogsaa ske andre Steder.

Derfor er det, at det for mig — som jeg allerede sagde ved Sagens 1ste Behandling — i fortrinlig Grad kommer an paa, at man optager til nøje Undersøgelse ganske særlig alle disse Andragender fra de smaa Industrier, som jo ogsaa tangere Haandværket her i Landet. De allerfleste af dem gøre, naar man gennemlæser dem grundigt og sammenholder dem med, hvad man kender til Sagen fra tidligere Tid, og med, hvad der tidligere har foreligget, et saadant umiddelbart Indtryk, et saadant Indtryk af, at de ikke ere satte paa Skruer, men at de kun ere fremkomne, fordi de paagældende have Følelsen af, at de staa i Fare for at kunne blive berøvede den Stilling, de indtage, nemlig ved deres Hænders Gerning at kunne tjene deres daglige Brød. Og dette mener jeg, vi skulle være noget varsomme med og ikke letsindigt gaa hen over, og jeg anbefaler det derfor til fortsat og nøje Undersøgelse. Jeg vil da her, hvor jeg staar overfor dette, der griber ind paa ikke saa ganske faa Omraader, minde mine ærede Kolleger her i dette Ting om forskelligt. Jeg vil begynde med at sige, at det ærede Medlem for Bornholm (Blem) har jo et lille Forslag liggende her i Tinget om en Rettelse af forskellige urimelige Afgifter, der for Tiden svares paa Bornholm. Vi fra Frederiksborg og maaske fra andre Steder omkring i Landet have noget tilsvarende Ønsker. Men det forekommer mig, at skulle vi med nogenlunde Vægt kunne gøre Krav paa, at disse Ønsker imødekommes, saa skulle vi være noget varsomme med at gaa dem for nær, som særlig skulle være med til at betale den Part deraf, som Statskassen ikke faar

ind. Og dette vil jeg gerne føre noget videre nu, da vi tale om Skatteforhold, om Beskatningen her i Landet. Vi have nu for 4—5 Aar siden faaet gennemført en Ændring i hele vort Skattesystem. Ved denne Ændring i vort Skattesystem opnaaede vi dog i en ikke ringe Grad en ligeligere Fordeling af Skattebyrden her i Landet, og vi opnaaede ganske særlig at faa lagt Skat til Staten paa dem, der tidligere havde været fri, og som meget ofte vare knyttede til Fabrikvirksomhed, til Haandværket og til Industrien her i Landet. Det opnaaede vi ved denne Forandring i vort Skattesystem. Nu er denne Uret derfor ikke længere til Stede, at de, der ere knyttede til disse Virksomheder, overfor Staten slippe med en mindre Skat end dem, der tidligere væsentligst bare disse Byrder. Vi opnaaede jo endvidere at faa gennemført det store omfattende Spørgsmaal, som Finansministeren selvfølgelig, hver Gang han taler om Skatteforhold, maa komme tilbage til, nemlig Tiendens Afløsning. Det var en Skat, der har hvilet og hviler paa en enkelt Klasse i Samfundet. Vi opnaaede, at den med Tiden bliver fordelt paa hele Samfundet. Se De, mine Herrer, naar vi have naaet dette, kan jeg ikke tilbageholde, at det forekommer mig, at vi maa tage med nogen Varsomhed paa dem, der under Ly af Loven have opnaaet en økonomisk Stilling her i Landet, hvorved de opretholde deres Eksistens. Det er et Hensyn, jeg mener er berettiget, og jeg er derfor imod, at vi komme til Overdrivelser i denne Retning ved at nedsætte Beskyttelsen alt for stærkt. Men paa den anden Side — og det har jeg lagt for Dagen ved alle tidligere Forhandlinger og ønsker ogsaa at lægge for Dagen i Dag — mener jeg, at Overvejelserne maa føre os til at bortskære alt, hvad der er udover det nødvendige. Det kan imidlertid ikke skjules, at mange af disse Nedsættelser, som her ske, føre til Fordel for Mellemandlerne, gaa tabt under Mellemandelen og ikke komme Forbrugerne til gode. Det kan jo heller ikke skjules, at dersom vi gaa for vidt og i alt for høj Grad gøre de paagældende Virksomheder umulige her i Landet, bliver det til Fordel for de fremmede. Jeg tror, at en nøje Afvejning af disse Forhold maa være os i en ganske overordentlig Grad magtpaaliggende, saa at vi ikke komme til at gøre Uret til nogen Side.

Inden jeg slutter, vil jeg endnu omtale et Spørgsmaal, som ved flere Lejligheder er kommet frem i den sidste Tid.